

Tunadalskyrkan 15 09 06 Samlingssöndag
1 Tim 6:11,12 "Kämpa trons goda kamp"

Så ligger en sommar bakom igen med många olika upplevelser och händelser både i det personliga och i världen omkring oss. Det är positivt och negativt, det är små och stora händelser, som präglar oss på olika sätt, i vårt sätt att tänka och agera. Ibland kan känslan vara: nej, det går inte, jag orkar inte, andra gånger kan vi med frimodighet ta tag i saker och ting och känna, tänk att jag får vara med i detta.

Och så ligger ett nytt verksamhetsår framför för vår församling och alla dem vi har kontakt med på olika sätt. Vi har förhoppningar, vi har visioner, vi vill mycket, samtidigt som det finns en del frågetecken, ekonomi, vi behöver bli fler, det är utmaningar på olika sätt, och vi behöver hitta vägar och möjligheter.

Och det både fantastiska och grundläggande är att vi inte behöver göra det ensamma, utan i sällskap med honom som gav sitt liv för oss, som banade vägen till en personlig gudsrelation, som gav oss så många löften om hjälp och stöd, som gav oss den heliga anden som en hjälpare, men som också utmanade oss att ge vidare av allt det vi själva fått del av.

Vi kan aldrig genom våra gärningar arbeta oss fram till en kristen tro, utan det är en gåva som vi får del av genom att säga ja till Jesus. Men när vi sagt ja, kan det få konsekvenser för oss, och det kan påverka också hur vi är och handlar.

I första thimotheosbrevets 6 kapitel läser vi: *12 Sträva efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet. 12 Kämpa trons goda kamp*

Sträva efter skriver Paulus till sin unge medarbetare, du gör vad du kan för att låta det växa fram mer och mer. Och för att det ska ske så är förutsättningen närheten till Jesus, att lära känna honom mer och mer, och låta det få betydelse i vårt liv och i vårt sammanhang. Sträva efter, men också kämpa trons goda kamp. Det finns inte någon automatik, utan det behövs en personlig insats och kunskap om hur det fungerar, och att låta det få kosta någonting, för en kamp kan

kosta både tid engagemang och prioriteringar, men kan också leda till nya erfarenheter och möjligheter.

I somras hade jag och min man möjlighet att bevista två föreställningar av ett tattoo, med militärmusik och exercis. Det visade sig bli att innehålla autentiska uniformer från 1800-talet och hur man gjorde exercisen då. Till att börja med var det ganska skrattretande, för minsta rörelse gjordes på kommando, och det verkade mest vara ett skådespel, men så började tankarna komma på varför det gjordes, och för mig blev det helt oväntat en andlig upplevelse, Frågorna kom: varför gjordes det på det sättet, varför fick inte var och en ta ansvar för sitt eget vapen och att det blev påfyllt med krut och allt vad det var? Jo, min slutsats blev att det var viktigt med disciplinen eftersom härföraren visste precis vad som väntade och kunde styra sina män i strid på ett rätt sätt. För om man skulle få göra vad man ville, fanns det ingen säkerhet för att alla musköter var laddade, någon kanske sprang åt sitt håll, och det blev kaos av alltihop. Genom tydligheten och den samtidiga rörelsen garanterades kvaliteten och syftet med det hela var ju att endera kriga eller försvara.

Och så gick mina tankar vidare till gudsrelationen och församlingen. Vi brukar i ekumeniakyrkan oftast inte använda ord som krig eller försvar, det är frälsningsarmén som talar om att "öppna eld" och strida, men när vi läser bibeln så finns begreppet på olika ställen, och det står ofta om Gud att han strider och segrar, och utifrån upplevelsen med exercisen, så blev min fråga vem vi lyssnar på, vem som får vara min/vår härförare och som kan använda oss i det godas tjänst och liksom samordna det hela? ? Ja, det är ju Jesus som är vår härförare, och som vill använda oss var och en utifrån våra förutsättningar. Soldaterna är vana att lyda, för att resultatet ska kunna bli så bra som möjligt.

Vi behöver lyda Jesus, så långt vi förstår, och ett sätt att förstå vad han vill är ju genom att läsa bibeln och låta det vi läser få betydelse i vårt liv. Det är så lätt att läsa och tänka, ja visst, det låter väl bra. Men det kan "de andra" få ägna sig åt, jag har inte tid eller förstår mig inte riktigt på det där, och så tar vi inte riktigt tag i det, kanske ibland på grund av bekvämlighet, eller för att det är enklast så. Men de gånger vi tar det på allvar, så kan vi också se att det får betyda någonting. Att kämpa trons goda kamp tror jag kan innebära att ta ett steg till utan

att riktigt veta vart vi hamnar, men göra det i förvisningen att han som utmanar oss, också vet vad som väntar och vart han vill föra oss.. Ofta kan det vara en hjälp att vara fler som bestämmer sig för att "kämpa", och få dela sina tankar och funderingar, att få stötta varandra i att orka, i att inte ge upp.

Vi är kallade att vara lärjungar, och att gå ut och göra alla folk till lärjungar. Grundtextens hebreiska ord för lärjunge betyder att vara övad, van, undervisad, och det grekiska att lära, att lära sig och att göra det tillsammans med en lärare.

I Ef 6 skriver Paulus: *Ta därför på er Guds rustning, så att ni kan göra motstånd på den onda dagen och stå upprätt efter att ha fullgjort allt. 14Stå alltså fasta, spänn på er sanningen som bälte och klä er i rättfärdighetens pansar 15och sätt som skor på era fötter villigheten att gå ut med budskapet om fred. 16Håll ständigt trons sköld framför er, med den skall ni få den Ondes alla brinnande pilar att slockna, 17och grip frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds ord. 18Gör det under åkallan och bön, och be i er ande varje stund.*

Bilden är hämtad från de romerska soldaterna, som dels hade var och en sin egen rustning men som också var formerade så att de skulle täcka varandra på sidorna och bakåt. Alla var lika viktiga, ingen var förmer eller mindre betydelsefull än någon annan. På samma sätt är vi alla viktiga därför att allas våra gåvor och möjligheter behövs och är nödvändiga för helheten.

Stå fasta! Hur kan vi stå fasta? Det är ju så mycket som ifrågasätter den kristna tron, ena dan kan vi tycka så, andra dan kanske vi tycker åt andra hållet utifrån hur opinionen svänger. Finns det något som är fast? Vågar jag stå för min ståndpunkt?? Tänk att få erfara vad som händer om jag vågar stå upp för det jag tror är sant: Vilken styrka det kan bli i mitt liv, och vilken hjälp att våga göra det nästa gång också.

Spänn på er sanningen som bälte! Hur är det med sanningen,? Är vi sanna mot oss själva och därigenom mot andra, eller får vi sanningen att se ut som den borde göra ibland?? Det är självrannsakande och något vi måste ta med oss inför Jesus. För det blir så lätt mönster i livet som kan bli negativa. Han som säger: Jag är sanningen vill hjälpa oss att leva sant.

Sätt på er rättfärdighetens pansar! Ett pansar är ju det som skyddar kroppen. Jesu rättfärdighet handlar om att vi får se på honom och inte så mycket på oss själva. Han har gjort allt som behövs för att vi ska kunna leva ett rättfärdigt liv som hans efterföljare, men vi vet också att vår fiende, vill få oss att misströsta, få oss att tro att det inte kan vara sant. Fienden vill få oss att se på oss själva och misströsta därför att vi inte duger, att vi inte är som vi borde, men där säger rättfärdigheten : du är insatt i ett nytt förhållande, det finns ingen fördömelse för den som är i Kristus. Du är älskad, du är dyrbar därför att jag älskar dig. Och så får vi öva oss i att se på honom och hämta vår styrka hos honom, och lita på att han att beskyddar oss.

Sätt som skor på era fötter villigheten att gå ut med budskapet om fred. Villighet är ett ord som kan kännas som ett stort ansvar. Är vi beredda att ställa upp, vill vi verkligen göra allt som förväntas av oss? Vi har många krav på oss, inte minst i dagens högpresterande samhälle och det är ibland befogat att säga nej, men det är samtidigt lätt att komma in i mönster där man säger nej utan att man tänker sig för. Och då kan man ju också fundera på vad villighet handlar om utifrån trospektivet, en vilja att följa Jesus, en vilja att försöka förstå vem han är, en vilja att leva nära honom? En soldats skor är ju viktiga, därför att det handlar om att snabbt kunna marschera att kunna förflytta sig. Den som är barfota måste var mycket mer försiktig, kan inte gå i vilken terräng som helst, och riskerar bara därför att vara lat, för då slipper man utsätta sig för fara. Att bildligt tala klä på sig villighetens skor, är att vara redo att göra det man upplever att Gud talar till en om. Det är så lätt att säga: det kommer jag aldrig att göra, men jag har upplevt att många aldrig förvandlats till "ja visst", och att det fungerar, för jag är inte ensam, han finns där vid min sida, och då är det också mycket lättare att berätta om honom, att gå ut med budskapet om fred. 1 Petr 3:15 *"Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp. Men gör det ödmjukt och respektfullt"*

Håll trons sköld framför er! Skölden är det som kan användas för att skydda mot fiendens pilar och angrepp. Vi har fått tron som en sköld, tron som kan formuleras på så många sätt, men som har sin kärna i Jesus Kristus. Det handlar om tillit, om förtröstan och att veta att han finns vid min sida och vill hjälpa. Och att även om jag inte förstår och kan hantera livet lita på att han är starkare, att han vill leda för varje

dag, även om det blir på ett annat sätt än jag har tänkt mig. När Jesus frestades i öknen i början av sin verksamhet satte han hela tiden bibelorden emot frestaren och fick därigenom kraft att stå emot. Bibelns ord tillsammans med vår om än ibland bräckliga tro är ett skydd för oss.

Grip frälsningens hjälm: Frälsningens hjälm är skyddet mot ansiktet och hjärnan. Vissheten om frälsningen, om räddningen i Jesus kan hjälpa oss mot tankar som är svåra, kan hjälpa oss att förstå vad som är rätt och fel, hjälper oss att tänka till. En fråga skulle kunna vara "Vad skulle Jesus ha gjort om han varit i min situation?"

Fil 4:6-7 säger

Gör er inga bekymmer, utan när ni åkallar och ber, tacka då Gud och låt honom få veta alla era önskningsar. 7Då skall Guds frid, som är mera värd än allt vi tänker, ge era hjärtan och era tankar skydd i Kristus Jesus.

Grip andens svärd, det som påtagligt är ett vapen. Andens svärd, som är Guds ord. *Hebr 4:12 Ty Guds ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och tränger så djupt att det skiljer själ och ande, led och märg och blottlägger hjärtats uppsåt och tankar.* Ordet – Guds ord- det som vi har i bibeln kan stötta, uppmuntra, tillrättavisa, utmana, vilket många har fått erfara och så kan vi också få dela det med varandra.

Att kämpa trons goda kamp, att sträva efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet är någonting vi får lära oss genom hela livet.

Han vill visa oss sin väg, vi får lära oss att lyssna och lyda. Han har gett oss sina löften, vi får ta dem till oss och låta dem landa i vårt liv, Han har gett oss utmaningen att inte ge upp utan hela tiden gå vidare, hela tiden sträva efter att förstå mer och mer och göra det inte bara för vår egen skull, utan också för vår nästas skull.

Avsluta med ett citat från Teresia av Avila från 1500-talet

"Kristus har ingen annan kropp än din, inga andra händer än dina, inga andra fötter än dina. Genom dina ögon är det som Kristus med medkänsla ser ut över världen. Med dina fötter är det som Han går omkring och gör väl. Med dina händer är det som Han nu välsignar oss".